

Philip Pullman

EL LLIBRE
DE LA POLS
LA BELLE SAUVAGE

Estrella Polar

Philip Pullman

EL LLIBRE
DE LA POLS
LA BELLE SAUVAGE

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Book of Dust 1: La Belle Sauvage*

© Philip Pullman, 2017

© de la traducció: Àlex Gombau i Arnau, 2017

© de la il·lustració de la coberta: Montse Rubio, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2017

ISBN: 978-84-9137-389-6

Dipòsit legal: B. 22.172-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

L'ESTANÇA DE LA TERRASSA

Cinc quilòmetres riu Tàmesi amunt des del centre d'Oxford, a certa distància d'on els famosos col·legis Jordan, Gabriel, Balliol i dues dotzenes més competien pel domini en les curses de rem, allà on la ciutat tan sols era un munt de torres i pinacles en la llunyania per damunt de les planes boiroses de Port Meadow, s'alçava el priorat de Godstow, on les tendres monges s'ocupaven dels seus sagrats i benaventurats assumptes, i a l'altra riba, just al davant del priorat, hi havia una fonda anomenada La Truita.

La fonda era un indret acollidor i laberíntic, fet amb pedra. Tenia una terrassa que donava al riu, on els paons (com ara un que es deia Norman i un altre que es deia Barry) rondaven entre els parroquians, picant decidits el terra aquí i allà i, de tant en tant, aixecant el cap per deixar anar uns esgarips ferotges i poca-soltes. Hi havia una taverna on la flor i nata, si els acadèmics es poden considerar la flor i nata, prenién cervesa torrada i fumaven amb pipa; hi havia un bar on els barquers i els camperols seien vora el foc o jugaven als dards, o s'explicaven xafarderies, o discutien o, simplement, s'emborratxaven discretament; hi havia una cuina on la mestressa cuinava una bona peça de carn cada dia mitjançant un complicat engranatge de rodes i cadenes que feia giravoltar un ast sobre el foc, i hi havia un grum que es deia Malcolm Polstead.

En Malcolm era fill de l'amo, fill únic. Tenia onze anys i era de tarannà curiós i amable, de constitució robusta i pèl-roig. Anava a l'escola elemental Ulvercote, que quedava a un quilòmetre i

mig, i tenia força amics, però li agradava més fer la seva amb el seu daimoni Asta tot voltant amb una canoa que havia batejat com *La Belle Sauvage*. Un graciós havia trobat divertit gargotejar una S al damunt de la V,¹ i en Malcolm l'havia tornada a pintar pacientment tres vegades, abans de perdre els nervis i llançar el bromista a l'aigua, moment en què van declarar una treva.

Com tot fill d'hostaler, en Malcolm havia de treballar a la fonda rentant plats i gots, portant safates de menjar o gerres de cervesa, i recuperant-les així que quedaven buides. Era una tasca que no podia defugir. L'únic inconvenient a la seva vida era una noia que es deia Alice i els ajudava rentant plats. Alta i prima, tenia quinze anys i uns cabells foscos i llisos que recollia al clatell amb una cua poc afavoridora. Les arrugues provocades pel desencís se li començaven a marcar al front i al voltant de la boca. Mortificava en Malcolm des del dia que va arribar: «Qui és la teva xicota, Malcolm? En tens, de xicota? Amb qui vas sortir ahir a la nit? Li vas fer petons? Has fet petons mai a cap noia?».

Ell no li va fer cas durant molt de temps, però va arribar un dia que l'Asta va saltar al damunt de l'esquàlid daimoni de l'Alice en forma de gralla menuda, el va ficar dins l'aigua bruta dels plats i no va parar de mossegar aquell ocellot xop fins que l'Alice l'hi va suplicar entre crits. Se'n va queixar amargament a la mare d'en Malcolm, que li va contestar: «T'ho mereixes. No em fas cap pena. Guarda't els teus pensaments fastigosos per a tu».

A partir d'aleshores ho va fer així. Ella i en Malcolm ni es miraven; ell ficava els gots a l'escorredora, ella els rentava, ell els eixugava i se'ls emportava al bar sense dir ni piu, sense dedicar-li ni una mirada, ni un pensament.

Tot i això, a en Malcolm li encantava la vida a la fonda. So-

1. Amb la qual cosa el nom de la canoa quedaria com *La Belle Sausage*, «La Bella Salsitxa». (N. del t.)

bretot gaudia amb les converses que sentia, tant si tractaven de les martingales de la Junta del Riu o la beneiteria i la inutilitat del govern, com de temes més filosòfics, per exemple si els estels eren tan antics, o no, com la Terra.

De vegades li interessava tant el fil de la conversa que deixava la braçada de gots buits a la taula i s'hi afegia, però només després d'haver escoltat atentament. El coneixien molts acadèmics i altres visitants, que li donaven generoses propines, però ell mai no havia pretès fer-se ric; es prenia aquestes propines com a prova de la generositat de la providència i es considerava afortunat, cosa que no li podia fer cap mal a la vida. Si hagués estat un d'aquests nois que es coneixen pel sobrenom, sens dubte li haurien posat «el Professor», però no era pas d'aquests. Li agradava que es fixessin en ell, però tampoc no gaire, i així tampoc no podia prendre mal.

L'altra afició d'en Malcolm era just a l'altra banda del pont que hi havia a fora de la taverna, als edificis de pedra grisa envoltats de camps verds, horts ben atesos i jardins del priorat de Santa Rosamunda. Les monges eren, en gran part, econòmicament autosuficients i cultivaven fruites i verdures, tenien cura de ruscós d'abelles i cosien elegants vestits que venien per bons pistrincs astutament regatejats, però de tant en tant tenien algun encàrrec per a un noi espavilat, o calia reparar una escala de mà sota la supervisió del senyor Taphouse, el vell fuster, o portar peix de les Basses de l'Aiguabarreig, una mica més avall al riu. *La Belle Sauvage* sovint estava al servei de les bondadoses monges; més d'una vegada en Malcolm havia portat sor Benedicta riu avall fins al baixador del correu postal amb zepelí, amb un bonic paquet d'estoles, capes pluvials o casulles per al bisbe de Londres, que semblava gastar molt aquest tipus d'indumentària, ja que els n'encarregava d'allò més sovint. En Malcolm s'assabentava de moltes coses en aquestes plàcides travessies pel riu.

—Com s'us surten tan polits els paquets, sor Benedicta? —va preguntar un dia.

—«Us surten» —el va corregir la monja.

—Us surten. Com els feu tan rebé?

—Quan dius «rebé», vols dir amb destresa o que són macos, Malcolm?

No li importava; això era una mena de joc per a tots dos.

—Em pensava que dient «rebé» quedava prou clar —va replicar.

—Depèn de si et refereixes a la idea de ben fets a l'hora de lligar el paquet o al paquet en si, una vegada ja està lligat.

—Tant me fa, ben mirat —va dir ell—. Només vull saber com els foteu. Els feu.

—La propera vegada que n'hagi de lligar un, et prometo que t'ho ensenyaré —va assegurar sor Benedicta, i ho va fer.

En Malcolm admirava les monges per la seva pulcritud en general, per la manera com asseguraven els arbres fruiters amb emparrats al llarg del marge assolellat de l'hort, per l'encisadora combinació de les seves veus delicades durant els càntics dels oficis, pels seus petits detalls ara i adés amb tantes persones. Li encantaven les converses que hi tenia sobre temes religiosos.

—A la Bíblia —va comentar un dia mentre ajudava la vella sor Fenella a la magnífica cuina—, sabeu que es diu que Déu va crear el món en sis dies?

—Això mateix —va dir sor Fenella, mentre pastava.

—Llavontes, com és que hi ha fòssils i daixonses que tenen milions d'anys d'antiguitat?

—Bé, vejam, els dies eren molt més llargs aleshores —va respondre la pobra germana—. Ja has tallat el ruibarbre? Mira, acabaré abans que tu.

—Per què fem servir aquest ganivet per al ruibarbre i no pas els vells? Els vells estan més esmolats.

—Per l'àcid oxàlic —va explicar sor Fenella, prement la mas-

sa dins d'una safata per a pastissos—. L'acer inoxidable va més bé, amb el ruibarbre. Passa'm el sucre, au.

—Àcid oxàlic —va repetir en Malcolm, assaborint d'allò més les paraules—. Què és una casulla, germana?

—És un tipus de vestidura. Els capellans les duen a sobre de l'alba.

—Per què no cosiu com les altres germanes?

El daimoni esquiroi de sor Fenella, assegut al respatller d'una cadira que hi havia a prop, va deixar anar un submís «tec-tec».

—Fem allò que sabem fer millor —va dir la monja—. Jo tenia la mà trencada amb els brodats... Guaita quins dits com botifarretes tinc! Però les altres germanes pensen que els pastissos em surten molt bons.

—A mi m'agraden els vostres pastissos —va assegurar en Malcolm.

—Gràcies, reiet.

—Són gairebé tan bons com els de la mare. Els de la mare pugem més que els vostres. Potser hauríeu de passar més el corró.

—Potser.

A la cuina del priorat no es llençava res. Els bocins de massa que a sor Fenella li havien sobrat després de retallar els pastissos de ruibarbre servien per fer toscos guarniments en forma de creu, palmera o peix, s'hi afegien groselles, s'empolvoraven amb sucre i es feien al forn separatament. Cadascun tenia un significat religiós concret, però sor Fenella («la meva dits com botifarretes!») no tenia gaire traça a l'hora de donar-los formes diferents. En Malcolm sí, però s'havia de rentar molt bé les mans primer.

—Qui se'ls menja, germana? —va preguntar.

—Doncs, acaba no quedant-ne ni un. De vegades a les visites els agrada fer un mos amb el te.

El priorat, situat on la carretera travessava el riu, era famós entre els viatgers de tota mena, i les monges sovint aixoplugaven

visites. Igual que La Truita, per descomptat, on normalment tenien dos o tres clients que es quedaven a passar la nit i als quals en Malcolm havia d'atendre, però en general es tractava de pescadors o viatjants, com el pare els anomenava: comerciants de tabac, quincalla o maquinària agrària. En canvi, els clients del priorat eren gent de classe més elevada: grans senyories i dames; de vegades bisbes i clergues de menor grau; persones de categoria que no tenien cap relació amb cap dels col·legis universitaris de la ciutat ni podien esperar-ne cap mena d'hospitalitat. En una ocasió va venir una princesa que s'hi va estar sis setmanes, però en Malcolm només la va veure un parell de vegades. La hi havien enviat com a càstig. El seu daimoni era una mostela que grunyia a tothom.

En Malcolm també ajudava amb aquests clients: s'encarregava dels seus cavalls, els netejava les botes, els portava missatges i, de tant en tant, li donaven propines. Tots aquests diners els ficava en una morsa de llauna que tenia a la cambra. Si li premies la cua, obria la boca i llavors introduïes la moneda entre els ullals, un dels quals s'havia trencat i l'hi havia hagut d'enganxar de nou. En Malcolm no sabia quants diners tenia, però la morsa pesava. Considerava que es podria comprar una pistola quan en tingués prou; però, com que no creia que el pare li deixés fer-ho, això hauria d'esperar. Mentrestant, s'havia acostumat a les maneres dels viatjants, els corrents i els estranys.

Probablement no hi havia lloc millor, pensava, on es pogués aprendre tant sobre el món com en aquest petit meandre del riu, amb la fonda en una riba i el priorat a l'altra. Imaginava que, quan fos gran, ajudaria el pare al bar i que més endavant, quan els pares fossin massa vells per continuar, ell mateix s'encarregaria de tot. I això li feia força el pes. Seria molt millor dirigir La Truita que moltes altres fondes, perquè aquí venia mig món, i acadèmics i persones d'importància s'hi acostaven a xerrar. Però el que de debò li hauria agradat fer no era res d'això. A ell li

hauria agradat ser acadèmic, potser astrònom o teòleg experimental, fer grans descobertes sobre l'essència més profunda de les coses. Ser aprenent de filòsof, bé... això seria magnífic. Però això era més aviat poc probable; l'escola elemental Ulvercote preparava els alumnes per ser artesans o escriptors a tot estirar, abans de lliurar-los al món amb catorze anys d'edat, i pel que en Malcolm sabia, no hi havia beques per a nois desperts amb una canoa.

Un dia de ple hivern van arribar uns clients a La Truita, uns de gens corrents. Hi van fer cap tres homes amb un cotxe ambàric i van pujar directament a l'Estança de la Terrassa, que era el menjador més petit de tota la fonda amb una terrassa que donava al riu i al priorat de l'altra riba. Quedava al fons del passadís i no es feia servir ni a l'hivern ni a l'estiu, ja que tenia unes finestres petites i cap porta per la qual accedir a la terrassa malgrat el seu nom.

En Malcolm havia acabat els escassos deures (geometria) i s'havia cruspit el rostit de bou i el púding de Yorkshire, seguit d'una poma al forn amb crema, quan el pare el va cridar al bar.

—Vés a veure què volen aquests senyors de l'Estança de la Terrassa —va dir—. Segurament són estrangers i no saben demanar begudes al bar. Volen que els les serveixin, m'imagino.

Complagut amb aquesta novetat, en Malcolm va baixar a la cambra i va trobar els tres senyors (va poder veure la seva categoria a primer cop d'ull) amorrats a la finestra.

—Els puc ajudar, senyors? —va dir.

Es van tombar de seguida. Dos van demanar claret i el tercer volia rom. Quan en Malcolm va tornar amb les begudes, van preguntar si podien sopar allà mateix i, si era així, què hi havia.

—Rostit de bou, senyor, i és molt bo. Ho sé perquè n'acabo de menjar.

—Vaja, *le patron mange ici*, eh? —va comentar el més gran

de tots, mentre acostaven les cadires a la petita taula. El seu daimoni, un bonic lèmur negre i blanc, seia tranquil·lament a l'espatlla de l'home.

—Visc aquí, senyor, l'amo és el meu pare —va explicar en Malcolm—. I la mare és la cuinera.

—Com et diuen? —va preguntar el més alt i prim, un home d'aspecte erudit i espessos cabells grisos amb un verdum per daimoni.

—Malcolm Polstead, senyor.

—Què és aquell lloc a l'altra riba, Malcolm? —va demanar el tercer, un home de grossos ulls foscos i bigoti negre. El seu daimoni, fos el que fos, se li havia cargolat a terra vora els peus.

Aleshores ja era fosc, és clar, i tots podien veure a l'altra banda del riu la tènue llum que es filtrava a través de les vidrieres de l'oratori i el llum que sempre hi havia encès a la casa del porter.

—Allò és el priorat, senyor. Les Germanes de l'Orde de Santa Rosamunda.

—I qui va ser santa Rosamunda?

—No els he demanat mai sobre santa Rosamunda. Però n'hi ha una imatge a la vidriera, com plantada dins d'una rosa enorme. Em figuro que per'xò es diu aixís. Ho hauré de preguntar a sor Benedicta.

—Vaja, per tant les coneixes bé, doncs?

—Hi parlo cada dia, senyor, si fa no fa. Faig treballs per tot el priorat, també encàrrecs, aquesta mena de coses.

—I aquestes monges, tenen mai visites? —va dir el més gran.

—Sí, senyor, força sovint. Tot tipus de gent. Senyor, no m'hi vull ficar, però aquí sempre hi fa molt de fred. Volen que els encengui la llar de foc? O potser prefereixen venir a la sala, que s'hi està ben calentó i és agradable?

—No, ens quedarem aquí, gràcies, Malcolm, però sí que agrairíem molt la llar de foc. Encén-la, sí.

En Malcolm va encendre un llumí i de seguida va fer foc. El pare tenia traça a l'hora d'encendre el foc, i en Malcolm s'hi fixava, quan ho feia. Quedaven troncs fins a l'hora de dormir, si aquells homes volien estar-se allà.

—Hi ha gaire gent, aquesta nit? —va preguntar l'home dels ulls foscos.

—M'imagino que una dotzena, si fa no fa, senyor. Res fora del comú.

—Bo —va dir el més gran—. Doncs, porta'ns una mica d'aquest rostit de bou.

—I sopa d'entrant, senyor? Avui és de xirivia picant.

—Sí, per què no? Sopa per a tots, seguida del vostre famós rostit de bou. I una altra ampolla d'aquest claret.

En Malcolm no creia que el bou fos tan famós: només era un dir. Va marxar a la cuina a buscar els coberts i a passar la comanda a la mare.

A l'orella, l'Asta, en forma de cadenera, va xiuxiuejar:

—Ja estaven al corrent de les monges.

—Llavontes, per què han preguntat? —li va contestar en Malcolm en un altre xiuxiueig.

—Ens estaven posant a prova, per veure si dèiem la veritat.

—Què deuen voler?

—No semblen acadèmics.

—Una mica, sí.

—Sembren polítics —va insistir la cadenera.

—Com saps quina fila fan, els polítics?

—Només tinc un pressentiment.

En Malcolm no hi va voler discutir; havia d'atendre altres clients, estava enfeinat i, a més, creia en els pressentiments de l'Asta. Ell poques vegades tenia aquest tipus de pressentiments sobre la gent (si eren agradables amb ell, li queien bé), però les intuïcions del seu daimoni havien resultat de fiar molts cops. Naturalment, ell i l'Asta eren un sol ésser, així que les intuïcions

també eren seves, de tota manera; igual que les seves sensacions també eren d'ella.

El pare d'en Malcolm va portar personalment el menjar als tres clients i els va obrir el vi. En Malcolm encara no havia après a portar tres plats calents alhora. Quan el senyor Polstead va tornar al taulell principal, va cridar en Malcolm amb un dit i li va parlar en veu baixa.

—Què t'han dit aquells senyors? —va demanar.

—Preguntaven pel priorat.

—Volen parlar amb tu un altre cop. Han dit que eres un noi molt espavilat. Comporta't. Saps qui són?

En Malcolm, amb els ulls ben oberts, va negar amb el cap.

—El vell, ve-t'ho aquí, és Lord Nugent. Va ser Lord Cancellier d'Anglaterra.

—I com ho saps?

—L'he reconegut per la seva foto al diari. Au, vés. Respon totes les seves preguntes.

En Malcolm va enfilat el passadís mentre l'Asta li xiuxiuejava:

—Ho veus? Qui tenia raó, doncs? El Lord Cancellier d'Anglaterra, ni més ni menys!

Els homes menjaven ben de gust el rostit de bou (la mare d'en Malcolm els havia posat un tall de més a cadascun) i parlaven en veu baixa, però van guardar silenci així que en Malcolm va entrar.

—He vingut a veure si els calia un altre llum, senyors —va dir—. Puc portar un quinqué de querosè per a la taula, si volen.

—Molt bona idea, Malcolm —va dir l'home que va ser Lord Cancellier—. Ja ens el duràs d'aquí un moment, però ara, digues, quants anys tens?

—Onze, senyor.

Potser hauria d'haver dit «senyoria»; però, pel que semblava, l'ex-Lord Cancellier d'Anglaterra es conformava prou amb «senyor». Potser viatjava d'incògnit i, en aquest cas, no voldria que el tractessin amb la fórmula correcta de cortesia.

—I on vas a l'escola?

—A l'escola elemental Ulvercote, senyor, just a l'altra banda de Port Meadow.

—Què vols ser quan siguis gran? Ho saps?

—El més probable és que sigui hostaler, com el meu pare, senyor.

—Una feina d'allò més interessant, em sembla.

—A mi també m'ho sembla, senyor.

—Hi passa tota mena de gent, i aquestes coses, oi?

—Això mateix, senyor. Vénen acadèmics de la universitat i barquers de tot arreu.

—Veus moltes coses, oi?

—Aixís és, senyor, en veiem moltes.

—Hi ha molt de moviment amunt i avall pel riu.

—Sobretot és al canal, on es veuen coses interessants, senyors. Hi ha gipcis del riu que van amunt i avall, i la Fira del Cavall al juliol... El canal allavontes s'omple de barcasses i viatgers.

—La Fira del Cavall... Gipcis, oi?

—Vénen de tot arreu per comprar i vendre cavalls.

L'home amb pinta d'erudit va intervenir:

—Les monges del priorat, com es guanyen la vida? Fan perfums o alguna cosa semblant?

—Cultiven verdures —va explicar en Malcolm—. La mare sempre compra la verdura i la fruita al priorat. I mel. Ah, i cusen i broden coses perquè se les posin els capellans. Casulles i això. Calculo que els ho deuen pagar molt bé. Deuen tenir un munt de pistrincs perquè compren peix de les Basses de l'Aiguabarreig, riu avall.

—Quan el priorat té visites —va dir l'ex-Lord Cancellor—, de quina mena de gent es tracta, Malcolm?

—Home, doncs, dames, de vegades... dames joves... d'altres, algun vell mossèn, potser. Em penso que vénen a descansar.

—A descansar?

—'Xòs és el que em va dir sor Benedicta. Va dir que temps enrere, abans que hi hagués fondes com aquesta, i hotels, i sobretot hospitals, la gent solia fer estades als monestirs, els priorats i llocs aixins, però que ara principalment es tractava de religiosos o potser monges d'altres indrets, i eren conuales... conua...

—Conualescents —va apuntar Lord Nugent.

—Sí, senyor, aixòs mateix. Per posar-se bons.

L'últim d'acabar-se el rostir de bou (l'home dels ulls foscos) va deixar el ganivet i la forquilla junts.

—Hi tenen cap visita ara mateix? —va preguntar.

—No ho crec, senyor. Llevat que no hagi sortit. Normalment a les visites els agrada passejar pel jardí, però no ha fet gaire bo darrerament... Voldrien prendre el púding ara, senyors?

—De què és?

—De poma al forn i crema. Amb pomes de l'hort del priorat.

—Bé, no podem desaprofitar l'oportunitat de tastar-les —va dir l'home amb aspecte d'erudit—. Sí, porta'ns pomes al forn i crema.

En Malcolm va començar a retirar els plats i els coberts.

—Has viscut aquí tota la vida, Malcolm? —va preguntar Lord Nugent.

—Sí, senyor. Vaig néixer aquí.

—I per la teva llarga experiència amb el priorat, saps si han tingut mai cura de cap infant?

—D'un marrec molt petit, senyor?

—Sí. Un marrec massa petit per anar a escola. Un nadó, segons com. En saps res?

En Malcolm va rumiar un moment i va respondre:

—No, senyor, mai. Dames i cavallers, o religiosos també, però mai cap nadó.

—Entesos. Gràcies, Malcolm.

Agafant les copes de vi alhora, amb les tiges entre els dits, va aconseguir emportar-se-les totes tres a més dels plats.

—Un nadó? —li va xiuxiuejar l'Asta de camí a la cuina.

—Quin misteri —va mussitar en Malcolm amb satisfacció—. Potser algun orfe.

—O pitjor —va deixar anar l'Asta enigmàticament.

En Malcolm va deixar els plats a l'escorreplats, fent cas omís de l'Alice com sempre, i va demanar els púdings.

—El teu pare —va dir la mare del noi, emplatant les pomes— creu que un d'aquests clients va ser Lord Cancellor.

—Doncs val més que li posis una poma ben grossa —va apuntar en Malcolm.

—Què volien saber? —va preguntar la mare, negant les pomes amb crema calenta.

—Ah, doncs, tot sobre el priorat.

—Ja podràs amb tot? Cremen.

—Sí, però no són grosses. Ja puc, de debò.

—Vés amb compte. Si et cau la poma del Lord Cancellor, aniràs a la garjola.

Va portar els bols perfectament bé, tot i que cada vegada cremaven més. Els cavallers no li van fer preguntes, aquest cop, només li van demanar cafès, i en Malcolm els va portar un quinqué de querosè abans de tornar a la cuina per preparar les tasses.

—Mama, ja saps que el priorat de vegades té visites, oi? Saps si han tingut mai cura d'alguna criatura?

—I per què ho vols saber, això?

—M'ho han preguntat. El Lord Cancellor i els altres.

—I què els has dit?

—Que em semblava que no.

—Doncs bona resposta. Ara torna a la feina, surt del mig i porta més gots.

Al taulell principal, per sota del xivarri i els riures, l'Asta va xiuxiuejar:

—S'ha sorprès quan l'hi has preguntat. He vist com el Kerin es posava alerta i parava l'orella.

El Kerin era el daimoni de la senyora Polstead, un teixó sorrut i pacient.

—Perquè ha estat sorprenent —va replicar en Malcolm—. M'imagino que tu també semblaves sorpresa quan m'ho han preguntat a mi.

—Jo? M'he mostrat inescrutable.

—Doncs m'imagino que han vist com em sorprenia jo.

—I si ho preguntem a les monges?

—Ho podem fer —va respondre en Malcolm—. Demà. Han de saber que algú ha estat fent preguntes sobre elles.